

John Brosens

Donna Deletia

WEGTOVERHEKS

Donna Deletia - WEGTOVERHEKS

is een uitgave van Mira Loves Books, Woerden

Copyright © 2017 Mira Loves Books en 2008 John Brosens

Auteur: John Brosens | www.johnbrosens.com |

john.brosens@gmail.com

Opmaak: Raymond Zachariasse | www.miralovesbooks.com

Fonts: Amatic, Boogaloo, Albertus Medium - fontsqirrel.com

ISBN: 978-94-92343-14-7

NUR: 280

WWW.MIRALOVESBOOKS.COM

info@miralovesbooks.com

Alle rechten voorbehouden.

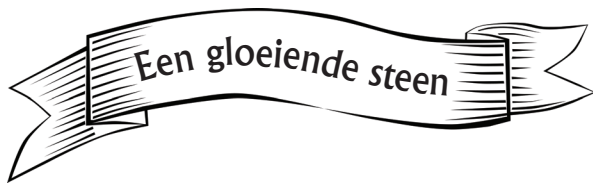
Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

1. Een gloeiende steen	7
2. Een jonge witte magica	16
3. Iemand van het Bureau Jeugdzaken	22
4. Gezicht op straat vanuit een dakgoot	30
5. Bewegende voorwerpen en een verliefde juf	44
6. Enkele reis van Dordrecht naar Albina, Suriname	62
7. Mensen uit elkaar en naar elkaar	74
8. Online met Jungle Harry	88
9. Drie vliegreizen op één avond	102
10. Een nieuw wereldrecord en toch terug bij af	117

Dit is een inblikexemplaar

1

Donna sloeg met een diepe frons in het voorhoofd de voorlaatste bladzijde van de Cito-toets om. Het puntje van haar tong hing slordig uit een mondhoek – het keiharde bewijs dat ze geconcentreerd aan het werk was. Naast haar schoof Willemijn onrustig heen en weer op haar stoel. Ze liet haar potlood voor de vierde keer vallen, boog opzij om het op te rapen en gluurde naar haar vriendin in de hoop een bemoedigend knipoogje op te vangen. Maar Donna reageerde niet. Willemijn slaakte een zucht van vertwijfeling. “Blijf je concentreren, Willemijn, je doet het hartstikke goed. Volhouden,” klonk de stem van Juf Suus. Ze zat niet achter haar bureautje. Ze had ergens een kussentje vandaan gehaald, in de vensterbank twee potten met sansevieria’s opzijgeschoven en zich daar comfortabel geïnstalleerd. Het was een handige plaats om haar zwoegende leerlingen in de gaten te houden. Ze had het stevige trapje met twee treden dat altijd naast het bord stond onder haar voeten gezet. Willemijn haalde haar schouders op, een wanhopige beweging die liet zien hoe ze er zelf aan twijfelde of ze wel goed bezig

was. Het was zo moeilijk! Het was zo veel! Nu keek Donna op en lachte even naar haar. Ze stak haar duim op en keerde terug naar het toetsboekje.

“We hebben nog vijfendertig minuten,” zei Juf Suus.

“Ik wil zo graag met jou mee naar de havo, Donna,” had Willemijn geroepen toen ze vanmorgen aan de toets der toetsen begonnen. “Ik hoop het zo! Dan kunnen we gewoon beste vriendinnen blijven!”

“Dat blijven we toch wel,” had ze Willemijn gerustgesteld. “Al zou je in Friesland gaan wonen, wij zullen altijd elkaars beste vriendinnen zijn.” Dat waren ze al sinds groep drie, toen Willemijns vader werd overgeplaatst en ze van de ene dag op de andere op een nieuwe school met allemaal vreemde kinderen werd neergezet. Ze had gehuild. Donna had haar getroost en Ricardo van Sichem had haar uitgelachen. Vanaf die eerste dag had hij haar de hele tijd ‘huilebalkje Hofwegen’ genoemd, de stomme pestkop.

Nog vijfendertig minuten en al bijna klaar. Het zat helemaal mee vandaag. Donna hield tijd over om alles nog eens rustig door te lezen. Rekenen kon ze wel laten zitten, maar de vragen bij Nederlandse taal moest ze nog maar eens overlezen. Was het nu ‘zij onthoud, zij onthoudt of zij onthout’? Hoe langer ze erover nadacht, hoe ingewikkelder het werd. Zo te zien was Hatice ook al klaar. Ze zat verveeld om zich

heen te kijken en knipoogde naar Jimmy, waarvan ze wist dat hij verliefd op haar was.

Donna vouwde het toetsboekje en het antwoordvel in elkaar en legde alles aan de zijkant van haar tafeltje. Ze greep naar haar leesboek en zocht op waar ze was gebleven. Maar ze kon haar gedachten er niet bijhouden en staaarde naar de grote zwart-wit foto's van Afrika die aan de muur van het lokaal hingen. Aan het eind van deze middag ging ze met Audrey naar Schiphol om Tante Margot op te halen. Tante Margot uit Albina kwam elk jaar twee maanden logeren om inkopen te doen. Ze zou familieverhalen meebrengen over Tantie Alida Zegenrijk die voorbij Kwakoegrone in de rimboe woonde en over Oom Casper Treurniet, die nog in de revolutie gezeten had. Ze zou met haar zus herinneringen over vroeger ophalen en samen weer gieren van de lach omdat ze allebei hun man hadden weggestuurd, Tante Margot zelfs al vijftien jaar geleden. "Hij was heel aardig en had een goed hart," zei ze dan. "Een erg ruim hart ook. Daar was voor iedereen plaats en aandacht en voor mij steeds minder. Op het laatst zat hij mij echt in de weg! Nu houd ik geld over, meisje, denk daar maar goed over na. Jij moet nog aan die mooie reis beginnen. Eten, drinken en slapen voor iedereen moet altijd kunnen; je hoort gastvrij te zijn en ik heb een gastvrije natuur, al zeg ik het zelf. Ik zeg nooit nee. Bijna nooit. Maar met een luie vent erbij kun je uit

twee dingen kiezen: gastvrij zijn of failliet gaan.” Er zou vast vaak Surinaams gekookt worden, Faja Lobi, bakkeljauw en bami trafasi! Maar het leukste aan Tante Margot was dat ze bekend stond als winti uma. Ze was een magische vrouw. Donna voelde in haar etui of de portemonnee met dertig euro en het boodschappenbriefje er nog zaten. Straks uit school naar de Albert Heijn en niet zoals alle andere woensdagmiddagen met Willemijn naar huis om daar mee te eten. Juf Suus sprong lenig van de vensterbank af, klapte in haar handen en riep: “Tijd is om, lieverds. Wie niet helemaal klaar is hoeft niet in paniek te raken. Je zet een streep onder het laatste vraagstuk waarvan je het antwoord opgeschreven hebt. Wie niet alles af heeft en weinig fouten heeft gemaakt, die zit op rozen. En wie snel heeft gewerkt en alles af heeft maar een pak vol fouten inlevert die zit op de doornen. Daar hebben we het uitgebreid over gehad. Sylvia en Tom – jullie halen het werk op.”

Willemijn was natuurlijk vergeten wat Donna over vanmiddag met haar had afgesproken en keek teleurgesteld.

“Je kunt toch eerst bij ons eten en daarna naar de super gaan? Dan loop ik wel mee om te helpen dragen.”

“Daar gaat het niet om. Ik vind het altijd leuk om bij jou thuis te eten. Maar Audrey zit op een strak schema. Ze moet tot twee uur werken, dan komt ze als een gek op dat blauwe

brommertje van haar naar huis en checkt ze alles wat ik bij de Albert Heijn gekocht heb. En gaan we als een speer met de trein naar Schiphol.”

Willeminj haalde nijdig haar schouders op. “Volgens mij kan het best.”

“Wat zeur je nou! Als ik eerst bij jou thuis eet en daarna thuis met mijn moeder nog een keer - dan heb ik straks een kont van hier tot Tokio.”

“Zal ik mijn moeder vragen of ze jullie naar het station wil rijden?”

“Hoeft niet.”

“Maar ...

“Zeik nou niet zo, Willeminj! We hebben het toch goed afgesproken! We hebben het er maandag over gehad en gisteren ook!”

“Dat is goed. Nou, doeg!”

Willeminj zei niets terug en stak meteen de straat over.

Net voor ze de hoek nam van de straat waar de Albert Heijn staat merkte ze dat hij achter haar liep. Ze hoefde er niet eens voor om te kijken. Ze voelde het. Ze herkende zijn voetstappen omdat hij door zijn lompe houding altijd een beetje met zijn voeten sleepte. Ricardo van Sichem, pestkop nummer een van de school. In de eerste week na de zomervakantie had hij besloten dat hij haar het leven zo

zuur mogelijk zou maken. Hij was met zijn dikgebuikte vader wezen rellen bij de eerste thuiswedstrijd van Ajax en vertelde vol trots in de klas dat hij een hele middag en avond had vastgezeten. In plaats van hem bewonderend aan te gapen – wat zowat al die ventjes in de kersverse groep 8 deden – had Donna luid en duidelijk gezegd: “Sjonge, als je niks anders hebt om trots op te zijn ...”

Helemaal fout natuurlijk. Ricardo had haar giftig aangekeken, maar omdat hij zag dat Juf Suus instemmend knikte had hij niets gezegd. Maar op het plein was hij even naast haar komen staan. “Ik grijp jou, stomme zwarte mongool,” had hij gesnauwd, er scherp op lettend dat behalve Donna er niemand in de buurt liep die het zou kunnen horen. In de weken erna zette hij haar voor gek waar hij maar kon. Hij had de lachers en de meelopers op zijn hand; iedereen was bang voor de scherpe elleboogstoten die hij in het voorbijgaan onverwacht uitdeelde. Maar Donna was niet bang uitgevallen, stak haar tong uit en trok haar neus voor hem op. Ze had wel zin om terug te schelden, maar op advies van Juf Suus liet ze dat na. Die had Ricardo een keer onder handen genomen en het bij zijn ouders aangekaart. Zijn vader zou het er met hem over hebben, maar niemand geloofde echt dat dat gesprek iets op zou leveren. Het had ook niet geholpen, integendeel. Ricardo ging door met pesten - alleen bedekter, stiekemer, nog valser. Ricardo zorgde er wel voor dat hij niet te betrap

pen was ...

Ze merkte hoe de woede zich in haar buik ophoopte. Een zwaar gevoel, alsof daar lucht werd samengeperst die door het allerkleinste vonkje tot ontploffing kon komen. Precies zoals in de verbrandingsmotor waarover Juf Suus vorige week een maar half gelukke natuurkundeles had gegeven omdat het model tijdens de demonstratie uit elkaar viel. Ha! Ze lustte Ricardo rauw, die stomme opschepper die het tot vervelens toe over die geweldige Amsterdamse oom van hem had die daar regelmatig de boel op stelten zette. Dat ventje zou toch niet denken dat ze bang van hem was?

Ze stopte zo plots dat hij bijna tegen haar opbotste.

“Wat moet je van me, Ricardo van Sichem?”

Hij kneep zijn ogen toe en siste: “Nu ben je alleen hè, stomme zwarte trut! Rot op naar dat tropenland waar je thuishoort ...”

De samengeperste lucht in haar buik explodeerde. Ze keek hem recht in zijn bolle gezicht en haalde haar arm naar achteren om uit te halen. Niet doen, Donna, leek de stem van haar moeder in haar oren te toeteren.

“En jij ... jij ... “ Haar wijsvinger hing een tel stil in de lucht, vlak voor zijn paffurig gezicht en zijn gemeen lachende oogjes die leken te zeggen: doe het maar, sla me maar!

Donna priemde ook voor haarzelf onverwacht hard op de plaats waar onder het vet een borstbeen moest zitten. “Vuile

dikzak! Verdwij NU naar je oom en tante in Amsterdam!”

Ze draaide zich om, haalde diep adem en liep door. Goed zo, dacht ze triomfantelijk. Ze had zich kunnen beheersen! Hij moest het niet wagen weer achter haar aan te komen, want dan bekraste ze zijn smoel met haar nagels. Haar hart bonkte en met moeite kreeg ze haar snelle adem onder controle. Gelukkig, ze hoorde hem niet meer. Geen slepende voetstappen, geen zeikerige opmerkingen. Mooi. Ricardo van Sichem had de boodschap begrepen en eieren voor zijn geld gekozen. Gelukkig waren er geen getuigen – als er vriendjes van hem bij waren geweest had hij natuurlijk niet toe kunnen geven. Dat zou gezichtsverlies hebben betekend en daar was zo’n patsertje nu eenmaal heel gevoelig voor. Haar zenuwen maakten plaats voor een gevoel van overwinning. Wat een sukkel! Rot op naar dat tropenland waar je thuishoort! Zou Ricardo echt niet weten dat zij in Nederland was geboren – net als hijzelf? Op haar laatste rapport had ze achten voor lezen en Nederlandse Taal! En Ricardo? De cijfers wist ze niet, maar Juf Suus had hem wel verteld dat hij er veel harder aan moest trekken, vooral met lezen. Lezen is iets voor meiden, had hij gezegd.

Donna duwde een euromunt in de gleuf van de boodschappenkar. Wat zei Papa Guido altijd? Ik ben dol op discussies, met verstandige mensen kun je redeneren! Maar met domme figuren gaat het bijna altijd vanzelf over in oeverloos

geouwehoer waar niemand iets aan heeft. Zo is het maar net, dacht Donna. Ze zette Ricardo uit haar hoofd en haalde de boodschappenlijst tevoorschijn. Ze duwde de kar de winkel binnen en ging op zoek naar groene thee.

**Ga voor meer informatie naar
www.miralovesbooks.com
of www.johnbrosens.com**